

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 3Oboer/327/2013                |
| Identifikačné číslo spisu: | 1210210486                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 29.05.2014                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Katarína Pramuková       |
| Funkcia:                   | súdca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2014:1210210486.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného Union zdravotná poisťovňa, a. s., Bajkalská 29/A, Bratislava, IČO: 36 284 831, proti povinnému: W. F., nar. XX. XX. XXXX, Z., o vymoženie pohľadávky 413,15 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 57 Er 845/2010, o dovolaní súdneho exekútora JUDr. Ing. Karola Mihala, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 29. mája 2013 sp. zn. 22 CoE 112/2013, takto

### rozhodol:

Dovolanie súdneho exekútora o d m i e t a .

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava II uznesením z 20. 06. 2012 č. k. 57Er/845/2010-24 exekúciu zastavil a povinnému uložil povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie vo výške 49,55 €. Zastavenie exekúcie odôvodnil § 57 ods. 1 písm. b/ zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého súd zastaví exekúciu, ak rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo po začatí exekúcie zrušené alebo sa stalo neúčinným.

Na náhradu trov exekútora zaviazal povinného podľa § 197 ods. 1 Exekučného poriadku, keďže nie je splnená ani jedna podmienka uvedená v ustanoveniach § 203 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku. Zastavenie exekúcie nezavinil oprávnený. K zrušeniu exekučného titulu došlo z dôvodu, že povinný až po začatí exekučného konania predložil doklady o zdravotnom poistení v zahraničí.

Proti predmetnému uzneseniu v časti trov exekúcie (v časti uloženia povinnosti trov exekúcie povinnému) podal v zákonnej lehote odvolanie súdny exekútor z dôvodu, že súd prvého stupňa v rozpore s ust. § 1 a 2 O. s. p. zaviazal úhradou trov pri zastavení exekúcie povinného, pretože ten v žiadnom prípade nezavinil zastavenie exekúcie. Prvostupňový súd bol povinný exekúciu zastaviť z dôvodu podľa ust. § 57 ods. 1 písm. b/ alebo c/ Exekučného poriadku pričom keďže zastavenie zavinil oprávnený, mal zaviazat úhradou trov exekúcie oprávneného podľa ust. § 203 ods. 1 Exekučného poriadku. Keďže niet žiadneho zákonného dôvodu na to, aby trov exekúcie z dôvodu zrušenia

exekučného titulu platil povinný, nakoľko nie povinný, ale oprávnený zavinil zastavenie exekúcie, má za to, že prvostupňový súd nesprávne vec posúdil.

Krajský súd v Bratislave uznesením z 29. mája 2013 sp. zn. 22 CoE 112/2013 odvolanie súdneho exekútora proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava II č. k. 57Er/845/2010-24 zo dňa 20. 06. 2012 v časti výroku, ktorým bola povinnému uložená povinnosť zaplatiť trovy exekúcie odmietol.

V odôvodnení uviedol, že súdny exekútor môže podať odvolanie proti výroku o trovách exekúcie, ak mu bola rozhodnutím spôsobená ujma, t. j., ak mu náhrada trov nebola priznaná, resp. nie je spokojný s vyčíslenou výškou. Ak súd rozhodol, že trovy je zaviazaný uhradiť povinný, v tejto časti nie je oprávnený podať odvolanie, nakoľko mu žiadna ujma nevznikla. Jeho presvedčenie o tom, že zastavenie zavinil oprávnený a má preto znášať náhradu trov konania, nezakladá právo súdneho exekútora na podanie odvolania v tejto časti. Rozhodnutím súdu o povinnosti povinného zaplatiť trovy exekúcie, mohla ujma vzniknúť jedine povinnému, ktorý mal právo na podanie odvolania proti tomuto výroku. Keďže odvolanie súdneho exekútora nesmerovalo čo do priznanej výšky trov exekúcie a odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný, odvolací súd sa výškou a opodstatnenosťou jednotlivých úkonov nezoberal, resp. v tejto časti ani nerozhodoval. Vzhľadom na uvedené odvolací súd odvolanie súdneho exekútora proti výroku, ktorým bol zaviazaný na náhradu trov exekúcie povinný, odmietol ako odvolanie podané neoprávnenou osobou.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal dovolanie súdny exekútor, ktorý žiadal, aby dovolací súd napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V dovolaní uviedol, že ak podal exekútor odvolanie proti výroku o trovách exekúcie, bolo povinnosťou odvolacieho súdu nielen priznať exekútorovi postavenie účastníka exekučného konania v časti napadnutého výroku o trovách exekúcie, ale aj rozhodnúť v konaní o odvolaní, pretože exekútor je oprávnenou osobou podať odvolanie. Prvostupňový súd však odňal exekútorovi právo na odvolanie, a to neodôvodnene tak, že mu obmedzil jeho právo na odvolanie, a to nad rámec zákona tým, že exekútor môže podať odvolanie proti výroku o trovách exekúcie len vtedy, ak mu bola týmto rozhodnutím spôsobená ujma, alebo ak nie je spokojný s vyčíslenou výškou trov exekúcie, čo je však obmedzenie nad rámec zákonnej úpravy. Súdny exekútor nevidí žiadny dôvod na obmedzenie jeho práva na odvolanie, ako účastníka exekučného konania v časti konania o trovách exekúcie, ktoré podal proti výroku o trovách exekúcie, pretože zo žiadneho ustanovenia Exekučného poriadku ani O. s. p. nevyplyva, že ak je exekútor účastníkom exekučného konania v časti trov, tak nemôže podať odvolanie proti výroku o trovách exekúcie len preto, že mu súd toto právo obmedzí nad zákonom ustanovenú úpravu tak, že mu stanoví neakceptovateľné podmienky na podanie odvolania nad rámec zákonnej úpravy.

Právna úprava podania odvolania exekútorom proti výroku o trovách exekúcie, kde je zo zákona účastníkom v tejto časti konania, nemá žiadne ustanovenie o určení ďalších arbitrárných podmienok pre prípustnosť a dôvodnosť podania odvolania exekútorom, resp. neobsahuje žiadne arbitrárne podmienky na možnosť odmietnuť odvolanie exekútora v časti konania o trovách exekúcie a tak nerozhodnúť vo veci samej ( odvolaní).

Exekútor je účastníkom exekučného konania v časti rozhodovania o trovách exekúcie a je oprávnený podať odvolanie vždy proti výroku o trovách exekúcie, bez akéhokoľvek obmedzovania a určovania podmienok. Odvolací súd je povinný rozhodnúť o odvolaní v rozsahu podaného odvolania vecne.

Súdny exekútor podal odvolanie práve preto, že nebol spokojný s tým, že trovy exekúcie má zaplatiť povinný, nakoľko k zastaveniu exekúcie došlo zavinením oprávneného, čoho dôkazom je aj dôvod zastavenia exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. b/ Exekučného poriadku. Prvostupňový súd mal zaviazat úhradou trov exekúcie oprávneného podľa ust. § 203 ods. 1 Exekučného poriadku. Tým, že prvostupňový súd zaviazal úhradou trov povinného napriek tomu, že oprávnený svoj vlastný exekučný titul zrušil počas prebiehajúcej exekúcie, mimoriadnym opravným prostriedkom (obnovou konania), nemôže exekútor pokračovať v exekúcii, nakoľko exekučné konanie bolo zastavené ako celok a musí sa svojich práv (priznaných trov exekúcie právoplatným rozhodnutím súdu) domáhať od povinného

podaním návrhu na vykonanie exekúcie inému exekútorovi, čím začne zbytočné ďalšie exekučné konanie a opätovne sa navýšia povinnému trovy exekúcie v nasledujúcom súvisiacom exekučnom konaní (minimálne o súdny poplatok z návrhu na vykonanie exekúcie odmenu a účelne vynaložené náklady).

Prvostupňový i odvolací súd ak mali v úmysle zviazať úhradou trov exekúcie povinného, mali exekúciu zastaviť iba čiastočne, podľa ust. § 57 ods. 3 Exekučného poriadku tak, že exekúciu mali zastaviť v časti vymáhania pohľadávky oprávneného a v časti trov exekúcie mali ponechať vymáhať priznané alebo exekútorom určené trovy exekúcie od povinného, čo by nevyvolalo zbytočné ďalšie exekučné konanie len na trovy exekúcie voči povinnému. Exekútor podrobne uviedol v odvolacích námietkach, prečo prvostupňový súd nesprávne zviazal výrokom o trovách ich úhradou povinného, o čom však odvolací súd odmietol rozhodnúť, čím arbitrárnym spôsobom odňal exekútorovi právo na odvolanie (porušenie čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR), napriek tomu, že sú splnené všetky zákonné podmienky nielen na jeho podanie, ale aj podmienky na následne rozhodnutie vo veci odvolania.

Oprávnený sa k podanému dovolaniu písomne vyjadril, tak že s ním nesúhlasí a plne sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), ktorý má právnické vzdelanie (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.), predovšetkým skúmal, či dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O. s. p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydaného vo forme uznesenia sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 239 O. s. p.

Podľa § 239 ods. 1 O. s. p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a) odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b) odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností [§ 109 ods. 1 písm. c/] na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/.

Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa § 239 ods. 3 O. s. p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znaleckom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

V treťom odseku ustanovenia § 239 O. s. p. sú vymenované prípady, ktoré vylučujú prípustnosť dovolania proti uzneseniam odvolacieho súdu, proti ktorým by inak bolo dovolanie podľa odsekov 1 a 2 prípustné. Jedným z nich je aj prípad, keď dovolanie smeruje proti uzneseniu o trovách konania.

V prejednávanej veci je nepochybné, že súdny exekútor dovolaním napáda uznesenie odvolacieho súdu,

ktorým bolo rozhodnuté o trovách konania. Jeho dovolanie je preto podľa § 239 ods. 3 O. s. p. procesne neprípustné.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť dovolacieho súdu (§ 242 ods. 1 O. s. p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O. s. p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O. s. p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. (t. j., či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nepodania návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania nesprávne obsadeným súdom). Ustanovenie § 237 O. s. p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia preto predmet konania nie je významný. Ak je teda konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v tomto ustanovení, možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutie o trovách konania.

Pokiaľ ide o procesné vady v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O. s. p., súdny exekútor ich v dovolaní nenamietal a v dovolacom konaní ich existencia ani nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania z týchto ustanovení preto nemožno vyvodíť.

Súdny exekútor v dovolaní okrem iného namieta, že odvolací súd mu odňal možnosť pred súdom konať. Pod odňatím možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O. s. p.) treba rozumieť taký závažný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Za takýto postup, odnímajúci účastníkovi konania možnosť pred súdom konať a zakladajúci prípustnosť dovolania podľa uvedeného ustanovenia, treba považovať aj odmietnutie odvolania podľa § 218 ods. 1 písm. b/ O. s. p. v prípade, že podmienky pre takéto rozhodnutie neboli splnené.

Podľa § 251 ods. 4 O. s. p. na výkon rozhodnutia a exekučné konanie podľa osobitného predpisu 31) sa použijú ustanovenia predchádzajúcich častí, ak tento osobitný predpis neustanovuje inak. Rozhoduje sa však vždy uznesením.

Podľa § 201 O. s. p. účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje. Ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom, môže podať odvolanie aj vedľajší účastník.

Podľa § 218 ods. 1. písm. b/ O. s. p. odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré bolo podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený.

Podľa § 37 ods. 1 Exekučného poriadku účastníkmi konania sú oprávnený a povinný; iné osoby sú účastníkmi len tej časti konania, v ktorej im toto postavenie priznáva tento zákon. Ak súd rozhoduje o trovách exekúcie, účastníkom konania je aj poverený exekútor.

Z ust. § 201 O. s. p. vyplýva, že právo podať odvolanie prináleží len tomu účastníkovi, ktorému bola rozhodnutím súdu spôsobená určitá ujma, t. j. účastníkovi, ktorý bol v konaní aspoň čiastočne neúspešný, bez ohľadu na to, či ide o neúspech vo veci samej alebo v procesných otázkach. Z uvedeného pravidla existuje aj výnimka, a to v konaní o rozvod manželstva, kde súdna prax umožnila podať odvolanie aj tomu z manželov, ktorého návrhu na rozvod sa vyhovel.

Z návrhu súdneho exekútora na zastavenie exekúcie (č. l. 23), ktorého súčasťou je aj vyčíslenie trov exekúcie, dovolací súd zistil, že súdny exekútor si vyčísli trovy exekúcie v celkovej výške 49,55 € pozostávajúcich z náhrady hotových výdavkov - poštovného v sume 8,10 € a odmeny exekútora v sume 33,19 € + 20% DPH - 8,26 €. Súdu prvého stupňa navrhol, aby povinnosť nahradiť mu trovy

exekúcie vo výške 49,55 € uložil oprávnenému.

Okresný súd Bratislava II uznesením z 20. 06. 2012 č. k. 57Er/845/2010-24 exekúciu zastavil a povinnému uložil povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie vo výške 49,55 €. Zastavenie exekúcie odôvodnil § 57 ods. 1 písm. b/ Exekučného poriadku.

Súd prvého stupňa teda súdnemu exekútorovi priznal náhradu trov exekúcie vo výške, akej si ich uplatnil. Na rozdiel od jeho návrhu však súd prvého stupňa uložil povinnosť nahradiť mu trovy exekúcie nie oprávnenému, ale povinnému.

Dovolací súd k tomu uvádza, že pri rozhodovaní o trovách exekúcie, exekučný súd vychádza z vyčíslenej sumy trov, ktorých priznanie súdny exekútor žiada, pričom s poukazom na ust. § 153 ods. 2, nemôže priznať viac ako súdny exekútor navrhol. Návrhom exekútora na uloženie povinnosti nahradiť trovy exekúcie konkrétnemu účastníkovi konania však viazaný nie je.

Je úlohou súdu, aby v súlade s príslušnými ust. Exekučného poriadku rozhodol, či je trovy exekúcie súdnemu exekútorovi povinný nahradiť oprávnený alebo povinný (prípadne žiaden z účastníkov).

Pri posúdení, či súdny exekútor bol pri rozhodovaní o trovách exekúcie plne úspešný sa vychádza len s porovnaním sumy, ktorú žiadal priznať a sumy, ktorá mu bola priznaná, bez ohľadu na skutočnosť, ktorému z účastníkov konania súd túto povinnosť uloží. V prípade, že súd prizná súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške, v akej si ich uplatnil, nemôže byť skutočnosť, že povinnosť nahradiť mu trovy exekúcie bola uložená inému účastníkovi ako žiadal, považovaná za ujmu, resp. neúspech.

Súdny exekútor teda pri rozhodovaní o náhrade trov exekúcie nebol ani len čiastočne neúspešný, resp. odvolaním napadnutým rozhodnutím mu nebola spôsobená žiadna ujma.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd postupoval správne keď odvolanie súdneho exekútora podľa § 218 ods. 1 písm. b/ O. s. p. odmietol, ako odvolanie podané neoprávnenou osobou.

Z podaného dovolania je zrejmé, že ostatné námietky súdneho exekútora napádajú predovšetkým vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa.

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, prípadne že by konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O. s. p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O. s. p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval, alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti dovolací súd dospel k záveru, že prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 237 O. s. p., ani z ustanovenia § 239 O. s. p., dovolanie teda smeruje proti

takému rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému nie je prípustné. Najvyšší súd Slovenskej republiky ho preto podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. odmietol.

O náhrade trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 a § 224 ods. 1 O. s. p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.